

Arrest

nr. 239 447 van 4 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 24 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat F. JACOBS *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 4 augustus 2018 België binnen met zijn identiteitskaart en rijbewijs en verzoekt op 17 augustus 2018 om internationale bescherming. Op 26 september 2019 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde dat u op 1 februari 1969 geboren bent te al Daraj in de Gazastrook. U bent een moslim van Palestijnse origine. U bent in 1993 getrouwd en kreeg samen met uw echtgenote vijf zonen.

U woonde uw hele leven in uw ouderlijke woonst in al Daraj. Na het overlijden van uw ouders kochten u en uw broer Al. (...), die net zoals u een deel van de ouderlijke woonst bezit, de delen van uw broers en zussen over. U ging naar school tot het 2de jaar van het hoger middelbaar. Vanaf '83 of '84 tot begin jaren 2000 werkte u voor een carrosseriebedrijf in Israël. U verbleef er telkens een week in het bedrijf zelf, en keerde tijdens het weekend terug naar uw ouderlijke woonst in al Daraj. Ongeveer in 2003, toen Israël de beslissing nam om de grens te sluiten voor alle arbeiders uit Gaza, zette u uw werkzaamheden voor het carrosseriebedrijf in Israël stop. Sinds 2016 werkte u als aankoop vertegenwoordiger in een bedrijf in de Gazastrook genaamd K. (...). U kreeg deze job via S. K. (...), uw verantwoordelijke bij Fatah en tevens oom van de baas van uw bedrijf. U was er werkzaam tot 10 à 15 dagen voor uw vertrek uit Gaza.

Sinds 1985 bent u lid van Fatah. In eerste instantie trachtte u samen met andere jongeren nieuwe leden voor Fatah te werven. Na de machtsovername van Hamas in 2006 verslechterde de economische situatie in Gaza. Omwille van het embargo was er niet voldoende voedsel en werk. In 2008 begon u samen met een groep van tien andere leden van Fatah maandelijks steun en hulp te bieden aan families en mensen in nood. U kocht materiaal aan, zocht goedkope bronnen en omdat u het oudste lid was van de groep hield u toezicht op het wegen, inpakken en klaarmaken van de pakketten en vervolgens op de bedeling en registratie. Dit alles gebeurde onder leiding van S. K. (...). U moest zelf geen instructies geven aan andere leden en voerde louter en alleen de opdrachten uit die u kreeg toegewezen. Verder nam u ook vanaf het begin van uw lidmaatschap van Fatah deel aan de feesten en ceremonies van Fatah.

Sinds 2015 begon al Qassam, de militaire vleugel van Hamas, u te arresteren omwille van uw lidmaatschap van Fatah en de activiteiten die u voor hen uitvoerde. U werd in dat jaar driemaal gearresteerd, telkens zonder dagvaarding. In mei of juni 2015 kwamen gemaskerde mannen met een terreinwagen naar uw huis. Ze namen u vervolgens hardhandig en geblinddoekt mee naar een onbekende locatie. U werd er vier à vijf dagen vastgehouden, ondervraagd over uw betrokkenheid met Fatah en gemarteld. U werd ervan beschuldigd mensen te helpen en tegelijkertijd op te zetten tegen Hamas. Na vier à vijf dagen werd u opnieuw geblinddoekt en vrijgelaten op een voor u onbekende locatie. toevallige passanten brachten u naar het Shiffa ziekenhuis aangezien u brandwonden opliep tijdens de foltering. Van daaruit nam u contact op met uw familie. In hetzelfde jaar werd u nog tweemaal op dezelfde manier gearresteerd en vastgehouden door al Qassam. Na de tweede arrestatie bleef u een periode thuis daar u zich moeilijk kon bewegen doordat uw armen een langere periode werden opgehangen tijdens de arrestaties. Toen u zich beter voelde hervatte u uw activiteiten voor Fatah.

Na uw arrestaties in 2015 kende u een periode geen problemen met Hamas. Op 11 oktober 2016 werd u voor het eerst officieel opgeroepen door Hamas. De oproepingsbrief werd persoonlijk naar uw woning gebracht door de politie van Hamas. Op de brief stond vermeld dat u zich aan diende te melden bij het politiekantoor al Abbas voor een zaak van de inlichtingendienst van Hamas, hetgeen u de volgende dag ook effectief deed. Bij aankomst in het politiekantoor moest u eerst 5 à 6 uur wachten. Nadien werd u drie à vier dagen vastgehouden, ondervraagd en gefolterd. Ze eisten van u dat u uw activiteiten voor Fatah zou stopzetten en wilden informatie over de organisatie.

Uiteindelijk lieten ze u na een arrestatie van een aantal dagen vrij. In het totaal ontving u zes convocaties tijdens uw verblijf in Gaza. Telkens opnieuw meldde u zich aan bij het politiekantoor Abbas, waarna u vastgehouden, ondervraagd en gemarteld werd.

Verder werd u sinds uw arrestaties in 2015 jaarlijks gearresteerd naar aanleiding van festiviteiten van Fatah, zoals de herdenking van Abu Ammar (Yasser Arafat) op 11 november en het feest voor de oprichting van Fatah op 1 januari. Dit gebeurde telkens zonder convocatie. Op die manier kon Hamas voorkomen dat aanhangers van Fatah hun festiviteiten konden vieren. Na uw arrestatie op 11 november 2017 nam u de beslissing het land te ontvluchten. Uw zus W. (...), woonachtig in de wijk Remal te Gaza, stelde voor dat u bij haar zou intrekken, hetgeen u de laatste twee maanden voor uw vertrek ook deed.

Na intrek bij uw zus ging u enkel werken wanneer ze u echt nodig had. Tien à vijftien dagen voor uw vertrek ging u de laatste keer werken. Verder voerde u na uw intrek bij uw zus geen activiteiten meer uit voor Fatah en u keerde niet meer terug naar uw ouderlijke woonst in al Daraj.

Op 18 maart 2018 ontving u andermaal een convocatie . Uw echtgenote bracht u hiervan op de hoogte. U ging zich zoals gewoonlijk aanmelden in het politiekantoor van al Abbas en werd er net zoals eerder enkele dagen vastgehouden.

U verliet Gaza uiteindelijk op 10 april 2018. S. K. (...) regelde via zijn connecties bij de Palestijnse autoriteiten een toestemming voor u om Gaza via de grensovergang Eres te verlaten. U reisde per auto naar Eres. Vervolgens reisde u per bus via de Westbank naar Jordanië. U verbleef er 2,5 maanden in een hotel vroeg er een visum naar Turkije aan. Na ontvangst van het visum reisde u vervolgens per vliegtuig verder naar Turkije. Vervolgens reisde u via de zee naar Griekenland, waar u op 20 juli 2018 aankwam op het eiland Kos. Vervolgens reisde u verder naar Athene, van waaruit u per vliegtuig verder reisde naar België. U deed dit aan de hand van een paspoort dat u kreeg van de smokkelaar.

U kwam op 4 augustus 2018 aan in België en diende er op 17 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek uit Gaza, meer bepaald op 26 april 2018, kreeg u andermaal een oproepingsbrief. Uw zoon Ah. (...) nam de convocatie in ontvangst en vertelde hen dat u het land had verlaten door hun toedoen. Omdat uw zoon hen verweet, begonnen ze twee weken later, begin mei, ook oproepingsbrieven naar uw drie oudste zonen Ah. (...) H. (...) en M. (...) te sturen. Ze kregen verschillende convocaties en daarom verbleven ze niet altijd thuis. Uw oudste zoon Ah. (...) verliet Gaza – u weet niet wanneer – en kwam op 1 juli 2019 aan in België en diende vervolgens een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. H. (...) en M. (...) slapen meestal bij hun grootouders om te voorkomen dat ze problemen krijgen met Hamas.

U vreest bij een eventuele terugkeer naar Gaza vermoord te worden door Hamas omwille van uw lidmaatschap van en uw activiteiten voor Fatah.

Ter staving van uw relaas legt u de volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, uw geboortakte, uw toegangsbewijs voor Jordanië, uw rijbewijs, uw diploma's, de geboortektes van uw kinderen, een document betreffende uw lidmaatschap bij Fatah, een rantsoenkaart van WFP, 7 convocaties die u ontving van Hamas en de convocaties die uw kinderen ontvingen van Hamas. Verder legt u een kopie voor van: uw huwelijksakte, de eerste pagina van het paspoort van uw echtgenote en uw kinderen, de overlijdensakte van uw ouders, de eerste pagina van uw paspoort en 2 visums naar Turkije.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een

gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

U beweert dat u bij een eventuele terugkeer naar Gaza vervolging dient te vrezen vanwege Hamas omwille van uw lidmaatschap van Fatah en de activiteiten die u voor hen uitvoerde.

Allereerst wordt de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met Hamas ondermijnd door de vaststelling dat uw relaas een totaal gebrek aan logica heeft. Zo gaf u aan dat u reeds sinds de jaren '80 lid was van Fatah (CGVS I, p. 14 en CGVS II, p. 17) en sinds 2008 maandelijks hulp bood aan mensen in nood in naam van Fatah (CGVS I, p. 8, 18-19 en CGVS II, p. 10). Dat u vervolgens pas in 2015 - zeven jaar na aanvang van uw activiteiten voor Fatah - problemen zou hebben gekend met Hamas omwille van uw lidmaatschap van en uw activiteiten voor Fatah valt niet te begrijpen (CGVS I, p. 18-89 en CGVS II, p. 11). U insinueert dat 'iemand misschien' heeft geklikt tegen Hamas dat u hen zwart maakte – hetgeen u naar eigen zeggen echter niet deed (CGVS I, p. 19)- omdat de persoon in kwestie 'misschien' ook voedselpakketten wou, maar er geen recht op had, en u vervolgens een lesje wou leren door u zwart te maken bij Hamas (CGVS I, p. 19 en CGVS II, p. 18). U heeft er echter geen idee van wie u verklikt zou hebben bij Hamas (CGVS I, p. 19). Voornoemde betreft bijgevolg niets meer dan een loze bewering die louter gebaseerd is op vermoedens van uwentwege (CGVS I, p. 19). Tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS gaf u bovendien zelf aan dat u niet weet waarom Hamas voordien niets zei tegen u. U stelde dat ze blijkbaar voordien niet op de hoogte waren van uw werkzaamheden of er geen belang aan hechtte (CGVS II, p. 18). Hoe dan ook, dat Hamas u vanaf 2015 plots, zonder concrete aanleiding, herhaaldelijk zou benaderen omwille van uw lidmaatschap van en uw activiteiten voor Fatah, terwijl u zogenaamd al sinds de jaren '80 lid was van Fatah en al sinds 2008 in naam van Fatah maandelijks voedselpakketten uitdeelde aan arme mensen, is niet aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts is het eveneens onbegrijpelijk dat u, nadat u volgens uw verklaringen althans meermaals gearresteerd en gemarteld werd, uw activiteiten voor Fatah op eigen initiatief bleef verderzetten tot twee maanden voor uw vertrek uit Gaza (CGVS I, p. 19, 20 en CGVS II, p. 11, 13). Uw verklaring dat u dit uit humanitaire overwegingen deed (CGVS I, p. 21 en CGVS II, p. 13-14) en dat u uw activiteiten na de arrestaties van Hamas uit voorzorg op een andere manier uitvoerde – zo bleef u in de wagen zitten en ging u niet zoals voorheen aan de deur kloppen om de pakketten af te leveren –, doet hier geen afbreuk aan (CGVS I, p. 20-21 en CGVS II, p. 11). Indien u daadwerkelijk dermate ernstige problemen kende met Hamas vanaf 2015 en dit omwille van uw activiteiten voor Fatah (CGVS I, p. 15-16, 18-20 en CGVS II, p. 12, 15, 17), kon u namelijk verwachten dat ze u in de gaten zouden houden. Dat u desondanks uw leven op het spel bleef zetten en geen verdere meer ingrijpende stappen ondernam om uw veiligheid en die van uw familie te waarborgen, valt niet te begrijpen indien u daadwerkelijk persoonlijk gevisieerd werd door de militaire vleugel van Hamas. Deze vaststelling ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

U verklaarde verder dat Hamas u, los van uw voorgehouden activiteiten voor Fatah, ook arresteerde omwille van het feit dat u lid was van Fatah (CGVS I, p. 21). U verklaarde dat ze de aanhangers van Fatah ervan beschuldigen verraders en spionnen voor Israël te zijn (CGVS I, p. 18 en CGVS II, p. 14). Indien Hamas u daadwerkelijk wilde straffen voor het feit dat u voedselpakketten uitdeelde in naam van Fatah én zij u bovendien verdachten van collaboratie met de Israëli's, is het geenszins geloofwaardig dat zij u na iedere arrestatie gewoon vrijlieten. Dat u, die naar u beweert als collaborateur/anti-Hamas werd beschouwd, gewoon werd vrijgelaten na iedere arrestatie, en dit terwijl u geen gehoor gaf aan het bevel van Hamas om uw activiteiten voor Fatah stop te zetten (CGVS I, p. 20 en CGVS II, p. 13-14), is niet aannemelijk aangezien collaboratie met Israël de ernstigste beschuldiging is die een Palestijn uit Gaza te beurt kan vallen.

Waarom Hamas u bovendien telkens vrijliet om u dan vervolgens herhaaldelijk opnieuw op te roepen en te arresteren, zoals u laat uitschijnen, is voorts ook geenszins te begrijpen.

Voorts valt niet te begrijpen waarom Hamas u een dermate hoge straf zou opleggen, enkel en alleen omdat u lid was van Fatah en omdat u voedselpakketten uitdeelde in naam van Fatah (CGVS I, p. 21). U was immers nooit politiek actief (CGVS I, p. 9). Buiten uw deelname aan de festiviteiten van Fatah, beperkte uw activiteiten zich tot het voorbereiden en het bedelen van voedselhulp (CGVS I, p. 9). Het tart alle logica dat Hamas u, gelet op uw profiel, herhaaldelijk aan een dermate zware straf zou onderwerpen.

Eens zo opmerkelijk is de vaststelling dat u als enige van uw 'groep' van Fatah ernstige problemen zou hebben gekend met Hamas. U verklaarde namelijk dat u samen met negen andere personen voedselpakketten klaarmaakte en vervolgens uitdeelde aan ongeveer 45 families (CGVS I, p. 9 en CGVS II, p. 10-11). Dit alles gebeurde onder leiding van S. K. (...) (CGVS I, p.9 en CGVS II, p. 15, 16). U volgde net zoals de andere personen in uw groep zijn instructies op (CGVS I, p. 9 en CGVS II, p.15, 16). Daar u samen met andere collega's de voedselpakketten klaarmaakte en uitdeelde (CGVS II, p. 10, 11), en u tijdens een van uw arrestaties de namen van uw collega's gaf aan Hamas (CGVS II, p. 12, 14-15), kan worden verwacht dat zij naar aanleiding van hun activiteiten voor Hamas gelijkaardige problemen zouden hebben gekend met Hamas als u. Blijkt echter dat dit niet het geval was (CGVS II, p. 19). Volgens uw verklaringen werden slechts twee van de overige leden van uw groep benaderd door Hamas. Er werd hen 'aangeraden' om niet meer te werken en thuis te blijven, anders zouden ze iets slecht zien (CGVS II, p. 19). Dat slechts twee van uw collega's van Fatah werden benaderd door Hamas en dat zij bovendien louter een mondelinge waarschuwing kregen, terwijl u volgens uw verklaringen herhaaldelijk gearresteerd en zelfs gemarteld werd omwille van uw activiteiten voor Fatah, valt wederom niet te begrijpen.

Ten slotte deed u uitschijnen dat u naar aanleiding van uw persoonlijke problemen met Hamas een ondergedoken bestaan leidde. Uw verklaringen hieromtrent dienen echter danig gerelativeerd te worden.

Ten eerste dient namelijk vastgesteld te worden dat u zich zogenaamd schuilhield bij uw zus W. (...) in al Remal (CGVS I, p. 5, 13 en CGVS II, p. 9, 16), hetgeen bezwaarlijk als een veilige alternatieve verblijfplaats kan worden beschouwd. Het is immers geenszins ondenkbaar dat Hamas de woonplaats van uw naaste familieleden snel zou kunnen te weten komen. Dat u aldus de keuze maakte "onder te duiken" bij uw zus in combinatie met de vaststelling dat Hamas, behalve bij uw thuis, blijkbaar nergens anders naar u kwam zoeken, doet bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts dient hieromtrent vastgesteld te worden dat u er niet in bent geslaagd coherente verklaringen af te leggen over de periode dat u zich zogenaamd schuilhield. In eerste instantie verklaarde u namelijk dat u sinds 5 à 8 jaar geleden 'sommige periodes' naar uw zus in al Remal begon te gaan om er onder te duiken (CGVS I, p. 5). Vervolgens verklaarde u dat u sinds 7 à 8 jaar de meeste tijd bij uw zus verbleef (CGVS I, p. 5). U tenslotte andermaal gevraagd vanaf welk jaar u dan bij uw zus ging onderduiken, gaf u aan dat dit sinds 2015 à 2016 het geval was (CGVS I, p. 5). Tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS gaf u dan weer aan dat u zich slechts de laatste twee maanden voor uw vertrek uit Gaza schuil hield bij uw zus (CGVS II, p. 9). De vaststelling dat u zelfs niet bij benadering kan zeggen vanaf wanneer u bij uw zus ging onderduiken – de ene keer zegt u 8 jaar geleden, de andere keer geeft u aan dat dit sinds 2 maanden voor uw vertrek uit Gaza het geval was – ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Van iemand die zijn land van herkomst moest verlaten omwille van een persoonlijke vrees kan namelijk worden verwacht dat hij op zijn minst een duidelijk chronologisch overzicht kan geven van zijn verblijfplaatsen voor zijn vertrek.

Uw verklaringen dat u zich sinds 2015/2016 schuilhield bij uw zus (CGVS I, p.5) wordt bijkomend ondermijnd door de vaststelling dat u tot twee maanden voor uw vertrek uit Gaza nog zeer regelmatig in uw woning in al Daraj verbleef (CGVS I, p. 5 en CGVS II, p. 11). U doet uitschijnen dat u binnen bleef wanneer u in al Daraj was (CGVS I, p. 5). Dit kan echter evenmin overtuigen, daar u tot kort voor uw vertrek uit Gaza als aankoopvertegenwoordiger werkte voor het bedrijf K. (...) in Tal al Hawa (CGVS I, p. 7 en CGVS II, p. 9). Tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS verklaarde u dat u tot de dag voor uw vertrek werkzaam was in voornoemd bedrijf (CGVS I, p. 7). Tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS gaf u dan weer aan dat uw loon tot de laatste dag voor uw vertrek werd uitbetaald, maar dat u de laatste twee maanden enkel in geval van dringende nood ging werken (CGVS II, p. 9). U verklaarde voorts dat u 10 à 15 dagen voor uw vertrek uit Gaza de laatste keer ging werken (CGVS II, p. 9). Wat er ook van zij, De vaststelling dat u zich klaarblijkelijk tot 2 maanden voor uw vertrek uit de Gazastrook dagelijks verplaatste naar uw werk in Tal al Hawa en dit zelfs tijdens de laatste twee maanden van uw verblijf in Gaza af en toe bleef doen, doet wederom afbreuk aan uw claim dat u de laatste periode voor uw vertrek uit Gaza, laat staan de laatste jaren van uw verblijf in Gaza, een ondergedoken bestaan leidde omdat u persoonlijk geïsoleerd werd door Hamas.

Daar er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden problemen met Hamas voor uw vertrek uit Gaza, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw drie oudste zonen na uw vertrek uit de Gazastrook problemen kenden met Hamas naar aanleiding van uw problemen.

Ten slotte gaf u bij aanvang van het tweede onderhoud bij het CGVS aan dat u 'het gevoel heeft' dat er iets niet klopt in Gaza en dat uw familie wordt lastiggevallen en onder druk wordt gezet (CGVS II, p. 3). Dit betreft echter niets meer dan een loze bewering die geenszins ondersteund wordt door concrete en tastbare elementen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Gaza zou hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. Deze hebben voornamelijk betrekking op uw identiteit, uw herkomst, uw opleiding, uw reisweg, uw huwelijk en de identiteit van uw echtgenote en kinderen, maar zeggen verder niets over uw voorgehouden problemen in Gaza. De medische attesten die u voorlegt stellen louter dat u littekens heeft op uw lichaam, maar geven verder geen uitsluitsel over het moment noch de context waarin u voornoemde verwondingen opliep.

Het document dat op 8 augustus 2018 werd opgesteld door Fatah staft louter uw verklaring dat u betrokken was met Fatah. Het document maakt verder echter geen melding van de specifieke activiteiten die u verrichtte voor Fatah, noch van de zogenaamde problemen die u zou hebben gekend met Hamas omwille van uw activiteiten voor Fatah. Indien u daadwerkelijk ernstige problemen zou hebben gekend omwille van uw activiteiten voor Fatah mag toch worden verwacht dat de organisatie zelf u zou voorzien van enig bewijsstuk om deze problemen te staven.

Ten slotte legt u convocatiebrieven van Hamas neer ter attentie van u en uw drie oudste zonen. Met betrekking tot deze oproepingsbrieven dient ten slotte te worden opgemerkt dat deze geen bewijswaarde hebben vermits ze niet gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Documenten hebben immers pas enige bewijswaarde wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is. Bovendien wordt nergens in deze brief verwezen naar uw specifieke problemen met Hamas. De reden waarom u werd opgeroepen wordt nergens vermeld, waardoor deze oproepingsbrieven evenmin kunnen dienen als bewijs van de door u aangehaalde problemen met Hamas.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiliënsector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische

overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is. Zo geeft u aan dat de woning waar uw echtgenote en uw kinderen tot op heden verblijven uw eigendom is (CGVS II, p. 3). Daar de woning een erfenis is van uw vader is, betaalde u 2000 dollar aan uw zus W. (...) en 5000 dollar aan uw broer T. (...) (CGVS II, p. 5). Samen met uw broer Al. (...), die op de eerste verdieping in hetzelfde gebouw woont, betaalde u 11.000 dollar aan uw halfbroers en halfzussen (CGVS II, p. 4-5). Voornoemde toont aan dat u over een zekere financiële draagkracht beschikt. Uit uw verklaringen blijkt dat voorts dat uw woning naar behoren is. Het betreft namelijk een woning met een living, 2 ruime slaapkamers (4x4,5m en 3x3,5m), een keuken, badkamer en inkomhal (CGVS II, p. 4). De muren en dak zijn van beton (CGVS II, p. 4). Wat betreft de toegang tot water en elektriciteit in uw woning, verwijst u naar de algemene omstandigheden in de Gazastrook. Evenwel blijkt uit uw verklaringen dat uw familie over de nodige middelen beschikt om het tekort aan water en elektriciteit op te vangen. Zo is uw familie tot op heden in het bezit van een generator (CGVS II, p. 6) en kocht u in een verleden een watertank aan (CGVS II, p. 6).

Voorts gaf u aan dat uw zoon Ah. (...) in 2018 afstudeerde als ingenieur aan de Palestijnse islamitische universiteit (CGVS II, p. 6). Ook uw zoon H. (...) studeert voor ingenieur. Het inschrijvingsgeld voor beiden bedroeg/bedraagt ongeveer 400 Jordaanse dinar per semester (CGVS II, p. 7). Wanneer u zelf niet over de nodige middelen beschikte om het inschrijvingsgeld van uw zonen op tijd te betalen, leende u geld van uw broer T. (...) (CGVS II, p. 7), hetgeen getuigt van een familiale bereidheid om financiële steun te bieden.

Uw verklaring dat u voor uw reis van Turkije naar België 5000 euro betaalde en dit met uw eigen spaargeld kon financieren, toont wederom aan dat u over een zekere financiële marge beschikt (CGVS II, p. 20).

Bovendien verklaarde u uitdrukkelijk dat de financiële situatie van u en uw familie 'goed' is (CGVS II, p. 8). U geeft aan dat uw echtgenote tot op heden een maandelijks uitkering ontvangt van Fatah en dat Fatah goed voor uw familie zorgt en tot op heden alle kosten betaalt (CGVS II, p. 8). Tot slot werd u gevraagd of er medische problemen zijn in uw familie. U geeft aan van niet (CGVS II, p. 8).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. Meer recent, in maart en mei 2019, werd langeafstandsraketten afgevuurd op Israëlisch grondgebied. Deze werden beantwoord door Israëlische bombardementen waarbij doelwitten die een band hebben met Hamas en IS gevisieerd werden. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Sinds 6 mei 2019 is er een staakt-het-vuren van kracht.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de verslagperiode gedood (60-80%) of verwond (80-98%) werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in eind maart en begin mei 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw

hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen of waarvan we kunnen aannemen dat ze bewezen zijn, wat niet het geval is gelet op de voorafgaande overwegingen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoot. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. X).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen,

voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 25 maart 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinai. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische militieën, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd

dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.

Verzoeker laat gelden dat een terugkeer naar Gaza voor hem onmogelijk is omwille van zijn persoonlijke problemen met Hamas en meent een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Verzoeker past de verschillende elementen uit de definitie van het begrip ‘vluchteling’ zoals bedoeld in artikel 1 van het Verdrag van Genève toe op zijn eigen situatie. Hij wijst er vooreerst op dat hij zich buiten zijn land van herkomst bevindt en stelt vervolgens wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging te hebben. Hij onderneemt als volgt een poging om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen:

"- Aanleiding problemen

Verweerster haalt vooreerst aan dat het vluchtrelaas van verzoeker niet logisch is, omdat hij verzoeker niet met honderd procent zekerheid kan aantonen waarom hij in 2015 plots problemen kreeg met Hamas. Nochtans gaf verzoeker hierover een zeer plausibele uitleg. Hoogstwaarschijnlijk was iemand ontevreden over het feit dat hij of zij geen hulp van de organisatie van verzoeker kreeg, en is die persoon omwille hiervan gaan klikken bij Hamas. Aangezien Hamas nooit verteld heeft aan verzoeker waarom ze hem plots benaderden, is het voor verzoeker echter onmogelijk om hierover volledig zeker te zijn.

- Verderzetten werk na bedreigingen

Verweerster oordeelt dat het onbegrijpelijk is dat verzoeker, ondanks het feit dat hij gearresteerd werd, zijn activiteiten voor Fatah bleef verderzetten. Verweerster houdt hier echter onvoldoende rekening met het belang van het werk voor verzoeker. Het werk dat verzoeker uitvoerde bij Fatah was humanitaire hulp, waarbij voedselpakketten naar mensen in hulp werden rondgedragen. Het was voor verzoeker heel belangrijk om dit voort te kunnen zetten, zoals hij ook verklaarde gedurende zijn persoonlijk onderhoud.

"(...)"

(Nota's persoonlijk onderhoud 3 juli 2019, p. 13)

Daarenboven wenst verzoeker te benadrukken dat hij zich weldegelijk anders gedroeg na de bedreigingen. Het klopt dat hij bleef werken, maar hij paste zijn activiteiten wel aan. Zo bleef hij in de auto zitten, terwijl anderen uitstapten om de pakketten rond te delen. Hij bleef zijn werk dus op minimale wijze uitoefenen.

- Arrestaties door Hamas

Verweerster stelt dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker na elke arrestatie opnieuw werd vrijgelaten. Verzoeker wenst hieromtrent te benadrukken dat Hamas informatie van hem wou. Hierdoor werd hij meerdere malen uitgenodigd en bleven ze hem benaderen, gezien ze nieuwe dingen te weten wilden komen. Daarenboven was verzoeker geen militair. Hij nam geen deel aan militaire acties, maar hij bood enkel humanitaire hulp aan.

Echter gaf verzoeker wel regelmatig kritiek op Hamas. Hij beschouwde ze als terroristen en dit stak hij niet onder stoelen of banken. Dit was voor Hamas eveneens een reden tot benadering en arrestatie. Er werd meerdere malen aan verzoeker duidelijk gemaakt dat, indien hij niet zou stoppen met het uiten van kritiek, zijn tong zou worden afgesneden of dat hij zou worden doodgeschoten.

- Leider binnen de organisatie

Verweerster vindt het opmerkelijk dat niet alle leden van de organisatie door Hamas benaderd werden. Verzoeker wenst hieromtrent te benadrukken dat hij enerzijds al het langste samenwerkte met Fatah en anderzijds was hij de persoon die bevelen kreeg van S. K. (...). Verzoeker had als taak deze bevelen door te geven aan de andere leden en het werk te verdelen. Omwille van deze belangrijke leiderspositie in de organisatie werd hij in het bijzonder door Hamas gevisieerd.

- Periode waarin verzoeker onderdook

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij, na de vele arrestaties en oproepingen, zich wat op de achtergrond plaatste. Zo hield hij zich schuil bij zijn zus W. (...). Volgens verweerster is dit niet logisch, aangezien Hamas de woonplaats van dichte familieleden snel kan achterhalen. Echter houdt verweerster hier geen rekening met het feit dat Hamas vrouwen met rust laat. Hamas gaat enkel bij mannen, dus in casu de broers van verzoeker, kijken. Daarenboven verstopte verzoeker zich ook niet volledig, gezien hij bij elke oproeping die hij ontving, zich ging aanmelden bij Hamas.

Omtrent de periode waarin verzoeker zich schuilhield wenst verzoeker het volgende uiteen te doen. Het klopt dat hij sinds 2015 naar zijn zus ging. Het is echter heel belangrijk om te benadrukken dat dit niet permanent was. Pas de laatste twee maanden voor zijn vertrek verbleef verzoeker permanent bij zijn zus W. (...). Er kan dus helemaal geen sprake van tegenstrijdige verklaringen over de periode van onderduiking.

Verzoeker bleef bovendien tot kort voor zijn vertrek werken. Hij werkte in Ramallah, wat een andere plaats is dan waar hij problemen had. Zijn werk was bovendien slechts een vijftal minuutjes verwijderd van het huis van zijn zus. Ten slotte moet benadrukt worden dat verzoeker niet dagelijks naar zijn werk ging. Enkel in geval van uiterste noodzakelijkheid ging verzoeker naar zijn werk. Verzoeker legde hier duidelijke verklaringen over af gedurende zijn persoonlijk onderhoud:

“(...)”

(Nota's persoonlijk onderhoud 3 juli 2019, p. 9)

Op grond van het bovengaande blijkt duidelijk dat verzoeker weldegelijk een ernstige vrees heeft om door Hamas vervolgd te worden.

Verzoeker wenst te benadrukken dat zijn kinderen op dit moment eveneens worden lastiggevallen door Hamas. Hamas bedreigt hen en heeft hen gezegd dat ze weten dat hun vader in België is en dat ze op de hoogte zijn van zijn interview bij verweerster. Hamas houdt verzoeker nog steeds in de gaten en is heeft kennis van het feit dat verzoeker hen ziet als een terroristische organisatie.”

Verzoeker voert nog aan dat hij, gezien de huidige politieke situatie in Gaza en zijn persoonlijke vrees, de bescherming van de autoriteiten niet kan invoeren.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker betwist dat in zijn hoofd geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bestaat en gaat in op de actuele veiligheidssituatie in Gaza. Hij haalt vooreerst de protesten aan die sinds 30 maart 2018 elke vrijdag in Gaza plaatsvinden in het kader van de 'Great March of Return', waarbij duizenden Palestijnen aan de grens met Israël verzamelen om het einde van de Israëlische blokkade en het recht op terugkeer van vluchtelingen te eisen. Hoewel deze beweging spontaan ontstond en aanvankelijk apolitek was, begon Hamas al snel de protesten te coördineren. De situatie escaleerde en de Israëlische autoriteiten proberen de manifestaties met geweld te onderdrukken. Dit resulteert in heel wat slachtoffers, aldus verzoeker, die erop wijst dat er onder de Palestijnen in één jaar tijd 195 doden en 29 000 gewonden vielen, waaronder heel wat kinderen. Verzoeker citeert in dit verband uit het bij het verzoekschrift gevoegde rapport "Gaza's 'great march of return', one year on" van United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) van 28 maart 2019. Uit andere informatie blijkt volgens verzoeker dat de cijfers tot en met 31 mei 2019 reeds opliepen tot 312 doden en 32 373 gewonden. Verzoeker betoogt vervolgens, onder verwijzing naar informatie die hij bij het verzoekschrift voegt, dat de algemene veiligheidstoestand in Gaza bijzonder volatiel is en dat burgers, waaronder ook vrouwen en kinderen, regelmatig het slachtoffer zijn van het geweld. Verder wijst hij erop dat in mei 2019 33 Palestijnen gedood werden en er 796 gewonden vielen. Dertig dodelijke slachtoffers kwamen om bij luchtaanvallen uitgevoerd door Israël, wat verzoeker bestempelt als 'willekeurig geweld'. Deze luchtaanvallen blijven volgens verzoeker voor grote aantallen burgerslachtoffers zorgen, ter staving waarvan hij verwijst naar het persbericht "Gaza: Unlawful Attacks in May Fighting" van Human Rights Watch van 12 juni 2019. Verzoeker betoogt dat gelet op deze zorgwekkende en onzekere veiligheidssituatie in Gaza en de onduidelijkheid die er momenteel heerst over het toekomstige Israëlische beleid, de situatie in Gaza op de voet dient te worden gevolgd. Hij wijst erop dat het verleden reeds heeft aangetoond dat een staakt-het-vuren weinig soelaas brengt en dat de hoop op vrede tussen Palestina en Israël in de nabije toekomst bijzonder laag is. Verzoeker wijst er verder op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) meermaals oordeelde dat er sprake is van een aanhoudende strijd tussen Israël en Hamas die de veiligheid van alle burgers bedreigt en citeert te dezen uit het arrest nr. X van 8 april 2019. Verzoeker besluit dat hij zich als Palestijn in Gaza in een situatie van ernstige onveiligheid bevindt en dat hij, en de rest van de Gazaanse bevolking, systematisch wordt blootgesteld aan schendingen van fundamentele mensenrechten. Volgens verzoeker is er bovendien sprake van 'groepsvervolging', aangezien niemand in Gaza gespaard zou blijven van de gevolgen van de veiligheidssituatie.

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker betwist dat de omstandigheden waarin zijn familie op heden leeft in de Gazastrook als 'behoorlijk' kunnen worden beschouwd. Hij benadrukt dat zijn financiële situatie voor zijn vertrek uit de Gazastrook inderdaad als 'behoorlijk' beschreven kon worden, doch dat dit op heden helemaal het geval niet meer is. Verzoeker licht toe dat zijn familie niet langer eten krijgt van Fatah. Daarenboven meent hij bij terugkeer naar Gaza niet opnieuw aan de slag te kunnen bij Fatah. Hij riskeert immers vermoord te worden indien hij dit zou doen. Verder wijst hij erop dat hij Gaza verlaten heeft en dat men, indien men niet langer opdaagt op zijn werk, in Palestina beschouwd wordt als een vervangbare werkkraft. Hij stelt honderd procent zeker te zijn dat iemand anders op dit moment zijn positie invult. Er is volgens verzoeker dan ook een bijzonder grote kans dat hij, bij een terugkeer naar Gaza, in een situatie van extreme armoede zal terechtkomen, wat in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

Tot slot wijst verzoeker op de algemene humanitaire situatie in Gaza en merkt hij op dat deze door Nansen als mensonwaardig wordt beschouwd. Onder verwijzing naar de bij het verzoekschrift gevoegde Nansen Note 2019/1 "*Palestijnse vluchtelingen van Gaza – Toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag*" stelt verzoeker dat 56 procent van de Gazaanse bevolking onder de armoedegrens leeft, dat er regelmatig stroomonderbrekingen zijn, dat er amper toegang tot drinkbaar water is en dat de gezondheidszorg kampt met chronische tekorten aan medicijnen en medisch materiaal. Burgers worden volgens verzoeker ook regelmatig geconfronteerd met het gebrek aan medische hulp. Tot slot haalt verzoeker aan dat verschillende mensenrechten geregeld geschonden worden in de Gazastrook. Het recht op vrijheid van meningsuiting, vrijheid van vereniging en het verbod op willekeurige detentie blijken regelmatig te worden aangetast door de Palestijnse autoriteiten, zo stelt verzoeker, die ter staving van zijn betoog verwijst naar informatie die hij bij zijn verzoekschrift voegt.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- de "*Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*" van UNHCR van mei 2013 (stuk 3);
- het rapport "*Gaza's "Great March of Return", one year on*" van UNRWA van 28 maart 2019 (stuk 4);
- het "*Situation Report: occupied Palestinian territory, Gaza 01*" van WHO van 31 mei 2019 (stuk 5);
- een samenvatting van het rapport "*Occupied Palestinian territory Emergency Appeal 2019*" van UNRWA van 29 januari 2019 (stuk 6);
- het artikel "*More than 20 dead as violence flares between Gaza and Israel*" van The Guardian van 6 mei 2019 (stuk 7);
- het artikel "*After fresh Gaza violence, army said pushing for 'serious military campaign'*" van The Times of Israel van 14 juni 2019 (stuk 8);
- het artikel "*Israel strikes Hamas in Gaza, Calling Attack Response to Rocket Fire*" van Asharq Al-Awsat van 13 juni 2019 (stuk 9);
- het persbericht "*Gaza: Unlawful Attacks in May Fighting*" van Human Rights Watch van 12 juni 2019 (stuk 10);
- het artikel "*Nieuwe raketaanvallen in Israël en Gaza ondanks staakt-het-vuren*" van De Standaard van 26 maart 2019 (stuk 11);
- de Nansen note – 2019/01 "*Palestijnse vluchtelingen van Gaza - Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag*" (stuk 12);
- het artikel "*No hope for peace between Palestinians, Israel in 'near future'*" van Al Jazeera van 9 september 2019 (stuk 13);
- het persbericht "*Gaza health sector still struggling to cope with 'Great March of Return' injuries*" van UNOCHA van 20 juni 2019 (stuk 14);
- het artikel "*Israel colonel: Reducing humanitarian crisis in Gaza benefits Israel*" van Middle East Monitor van 3 mei 2019 (stuk 15);
- het artikel "*After 18 months of conflict, some Gazans dare to question Hamas border protests*" van Times of Israel van 11 oktober 2019 (stuk 16);
- het fact sheet "*Palestinian Authorities in Gaza Violate the Rights to Opinion and Expression, Peaceful Assembly and Freedom from Arbitrary Detention*" van Al Mezan Centre for Human Rights van 23 april 2019 (stuk 17).

2.2.2. Bij een aanvullende nota van 14 april 2020 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de volgende bijkomende stavingstukken neer:

- het artikel *“UN official: Coronavirus spike could cause collapse of Gaza health system”* van The Jerusalem Post van 30 maart 2020 (stuk 18);
- het artikel *“Coronavirus: Doctor warns of ‘incoming disaster’ in Gaza”* van Al Jazeera van 26 maart 2020 (stuk 19);
- het artikel *“Corona in the Gaza Strip – Only 70 ICU Beds Available”* van Physicians for Human Rights van 25 maart 2020 (stuk 20);
- het artikel *“Palestinians Brace for an Outbreak in One of the World’s Most Densely Populated Territories”* van Foreign Policy van 26 maart 2020 (stuk 21);
- het artikel *“Coronavirus: Gaza faces worst-case scenario”* van DW.com van 18 maart 2020 (stuk 22);
- het artikel *“Solidariteit gevraagd voor het bestrijden van corona in arme landen met gebrekkige medische zorg”* van De Volkskrant van 23 maart 2020 (stuk 23);
- het artikel *“In volle corona-pandemie breekt Israëlische bezetter Palestijns noodhospitaal af”* van De Wereld Morgen van 30 maart 2020 (stuk 24);
- het artikel *“Nieuwe raketaanvallen Israël en Gazastrook ondanks wapenstilstand”* van NRC van 15 november 2019 (stuk 25);
- het artikel *“Israël bombardeert Hamas in Gaza na raketlancering”* van Het Laatste Nieuws van 30 november 2019 (stuk 26).

In deze aanvullende nota uit verzoeker tevens bijkomende opmerkingen bij de bestreden beslissing.

Er dient in dit verband te worden gewezen op de inhoud van de artikelen 39/60 en 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Artikel 39/76, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

Uit de lezing van voormelde aanvullende nota blijkt dat verzoeker inhoudelijk een nieuw middel ontwikkelt. De argumentatie in deze aanvullende nota werd immers in het verzoekschrift niet ontwikkeld. Er wordt voorts geen enkele omstandigheid aangevoerd die verzoeker zou hebben verhindert deze verduidelijkingen reeds in het initiële verzoekschrift te voorzien.

Gelet op artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers op 14 april 2020 overgemaakte aanvullende nota, wat betreft de bijkomende opmerkingen bij de bestreden beslissing, uit de debatten geweerd. De mogelijkheid van het indienen van een aanvullende nota heeft immers tot doel de Raad op de hoogte te stellen van nieuwe elementen die na het nemen van de bestreden beslissing naar voor komen en niet om lacunes in het verzoekschrift op te vullen.

2.2.3. Op 17 juli 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarbij zij de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 voegt en refereert aan de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 6 maart 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker in het eerste middel de schending van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het eerste middel mist aldus juridische grondslag.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker in het tweede en het derde middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de (adjunct-)commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. De verwijzing in het tweede middel naar het proportionaliteitsbeginsel is in deze niet dienstig. Het komt de (adjunct-)commissaris-generaal immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde al dan niet zijn vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de eventuele schade die de beslissing zou kunnen meebrengen voor de vreemdeling valt niet onder voormelde bevoegdheid. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2.4. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart gegronde redenen te hebben om te vrezen voor vervolging omwille van zijn problemen met Hamas. Hij zou sinds 1985 lid zijn van Fatah en om die reden sinds 2015 verschillende keren gearresteerd, ondervraagd en gemarteld zijn geweest door al Qassam, de militaire vleugel van Hamas. De laatste maanden voor zijn vertrek uit Gaza, zou verzoeker zijn ondergedoken bij zijn zus in de wijk Remal, te Gaza. Na zijn vertrek uit Gaza zou verzoeker nog een oproepingsbrief hebben kregen en zouden ook oproepingsbrieven verstuurd zijn naar zijn oudste zonen.

Blijkens de motieven van de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij Gaza verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging, nu (i) het niet aannemelijk is dat Hamas hem vanaf 2015 plots, zonder concrete aanleiding, herhaaldelijk zou benaderen omwille van zijn lidmaatschap van en activiteiten voor Fatah, terwijl hij zogenaamd al sinds de jaren '80 lid was van Fatah en al sinds 2008 in naam van Fatah maandelijks voedselpakketten uitdeelde aan arme mensen, (ii) het onbegrijpelijk is dat hij, nadat hij volgens zijn verklaringen althans meermaals gearresteerd en gemarteld werd, zijn activiteiten voor Fatah op eigen initiatief bleef verderzetten tot twee maanden voor zijn vertrek uit Gaza, (iii) het niet geloofwaardig is dat Hamas hem na iedere arrestatie gewoon vrijliet, (iv) het niet te begrijpen valt waarom Hamas hem een dermate hoge straf zou opleggen, enkel en alleen omdat hij lid was van Fatah en omdat hij in naam van Fatah voedselpakketten uitdeelde, (v) het opmerkelijk is dat hij als enige van zijn 'groep' van Fatah ernstige problemen zou hebben gekend met Hamas, (vi) zijn verklaringen over zijn ondergedoken bestaan danig gerelativeerd dienen te worden, en (vii) de documenten die hij ter staving van zijn relaas neerlegde niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen.

Verzoeker slaagt er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Vooreerst acht ook de Raad het weinig aannemelijk dat Hamas verzoeker vanaf 2015 plots, zonder concrete aanleiding, herhaaldelijk zou benaderen omwille van zijn lidmaatschap van en activiteiten voor Fatah, terwijl hij naar eigen zeggen al sinds 1985 lid was van Fatah en al sinds 2008 in naam van Fatah maandelijks voedselpakketten uitdeelde aan arme mensen. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Zo gaf u aan dat u reeds sinds de jaren '80 lid was van Fatah (CGVS I, p. 14 en CGVS II, p. 17) en sinds 2008 maandelijks hulp bood aan mensen in nood in naam van Fatah (CGVS I, p. 8, 18-19 en CGVS II, p. 10). Dat u vervolgens pas in 2015 - zeven jaar na aanvang van uw activiteiten voor Fatah - problemen zou hebben gekend met Hamas omwille van uw lidmaatschap van en uw activiteiten voor Fatah valt niet te begrijpen (CGVS I, p. 18-89 en CGVS II, p. 11). U insinueert dat 'iemand misschien' heeft geklikt tegen Hamas dat u hen zwart maakte – hetgeen u naar eigen zeggen echter niet deed (CGVS I, p. 19)- omdat de persoon in kwestie 'misschien' ook voedselpakketten wou, maar er geen recht op had, en u vervolgens een lesje wou leren door u zwart te maken bij Hamas (CGVS I, p. 19 en CGVS II, p. 18). U heeft er echter geen idee van wie u verklikt zou hebben bij Hamas (CGVS I, p. 19). Voornoemde betreft bijgevolg niets meer dan een loze bewering die louter gebaseerd is op vermoedens van uwentwege (CGVS I, p. 19). Tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS gaf u bovendien zelf aan dat u niet weet waarom Hamas voordien niets zei tegen u. U stelde dat ze blijkbaar voordien niet op de hoogte waren van uw werkzaamheden of er geen belang aan hechtte (CGVS II, p. 18).”

Verzoeker beperkt zich in het eerste middel van het verzoekschrift tot een loutere herhaling van zijn verklaringen, namelijk dat er hoogstwaarschijnlijk iemand ontevreden was over het feit dat hij of zij geen hulp kreeg van zijn organisatie en dat die persoon omwille hiervan is gaan klikken bij Hamas, en zijn eigen standpunt, met name dat deze uitleg plausibel is, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit zijn vluchtrelaas weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de adjunct-commissaris-generaal niet. Aldus maakt verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk, noch toont hij aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling van de adjunct-commissaris-generaal van de door hem afgelegde verklaringen.

Voorts treedt de Raad de adjunct-commissaris-generaal bij waar deze het onbegrijpelijk acht dat verzoeker, na volgens zijn verklaringen meermaals gearresteerd en gemarteld te zijn geweest, zijn

activiteiten voor Fatah op eigen initiatief bleef verderzetten tot twee maanden voor zijn vertrek uit Gaza. De bestreden beslissing bevat hierbij nog de volgende toelichting:

“Uw verklaring dat u dit uit humanitaire overwegingen deed (CGVS I, p. 21 en CGVS II, p. 13-14) en dat u uw activiteiten na de arrestaties van Hamas uit voorzorg op een andere manier uitvoerde – zo bleef u in de wagen zitten en ging u niet zoals voorheen aan de deur kloppen om de pakketten af te leveren –, doet hier geen afbreuk aan (CGVS I, p. 20-21 en CGVS II, p. 11). Indien u daadwerkelijk dermate ernstige problemen kende met Hamas vanaf 2015 en dit omwille van uw activiteiten voor Fatah (CGVS I, p. 15-16, 18-20 en CGVS II, p. 12, 15, 17), kon u namelijk verwachten dat ze u in de gaten zouden houden. Dat u desondanks uw leven op het spel bleef zetten en geen verdere meer ingrijpende stappen ondernam om uw veiligheid en die van uw familie te waarborgen, valt niet te begrijpen indien u daadwerkelijk persoonlijk geïsoleerd werd door de militaire vleugel van Hamas. Deze vaststelling ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoeker betoogt in het eerste middel dat de adjunct-commissaris-generaal onvoldoende rekening hield met het belang van het werk voor hem. Hij kan evenwel niet overtuigen. Uit niets blijkt dat het humanitaire werk niet zonder hem kon worden voortgezet, temeer nu hij stelt dat hij gewoon in de wagen bleef zitten terwijl de anderen de voedselpakketten uitdeelden. Dat verzoeker voor het uitvoeren van een dermate weinig betekenende rol zijn leven bleef op het spel zetten, acht de Raad volstrekt onaannemelijk.

Daarnaast overweegt de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden dat het niet geloofwaardig is dat Hamas verzoeker na iedere arrestatie gewoon vrijliet. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“U verklaarde verder dat Hamas u, los van uw voorgehouden activiteiten voor Fatah, ook arresteerde omwille van het feit dat u lid was van Fatah (CGVS I, p. 21). U verklaarde dat ze de aanhangers van Fatah ervan beschuldigen verraders en spionnen voor Israël te zijn (CGVS I, p. 18 en CGVS II, p. 14). Indien Hamas u daadwerkelijk wilde straffen voor het feit dat u voedselpakketten uitdeelde in naam van Fatah én zij u bovendien verdachten van collaboratie met de Israëli's, is het geenszins geloofwaardig dat zij u na iedere arrestatie gewoon vrijlieten. Dat u, die naar u beweert als collaborateur/anti-Hamas werd beschouwd, gewoon werd vrijgelaten na iedere arrestatie, en dit terwijl u geen gehoor gaf aan het bevel van Hamas om uw activiteiten voor Fatah stop te zetten (CGVS I, p. 20 en CGVS II, p. 13-14), is niet aannemelijk aangezien collaboratie met Israël de ernstigste beschuldiging is die een Palestijn uit Gaza te beurt kan vallen.

Waarom Hamas u bovendien telkens vrijliet om u dan vervolgens herhaaldelijk opnieuw op te roepen en te arresteren, zoals u laat uitschijnen, is voorts ook geenszins te begrijpen.”

Verzoeker benadrukt in het eerste middel dat Hamas informatie van hem wou, waardoor hij meerdere malen werd uitgenodigd en ze hem bleven benaderen, gezien ze nieuwe dingen te weten wilden komen. Met een dergelijke vage uiteenzetting, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven onderuit te halen. Waar verzoeker nog betoogt dat hij geen deel nam aan militaire acties, maar enkel humanitaire hulp aanbood, verklaart hij niet waarom men hem telkens vrijliet indien men hem daadwerkelijk verdacht van collaboratie met de Israëli's, volgens de adjunct-commissaris-generaal *“de ernstigste beschuldiging (...) die een Palestijn uit Gaza te beurt kan vallen”*, wat door verzoeker niet betwist wordt. Waar verzoeker nog voorhoudt dat hij enkel humanitaire hulp aanbood en regelmatig kritiek uitte op Hamas, wordt dan weer niet ingezien waarom net hij, als enige van zijn 'groep' van Fatah, ernstige problemen zou hebben gekend met Hamas en dan nog een dermate hoge straf werd opgelegd. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende terechte overwegingen:

“Voorts valt niet te begrijpen waarom Hamas u een dermate hoge straf zou opleggen, enkel en alleen omdat u lid was van Fatah en omdat u voedselpakketten uitdeelde in naam van Fatah (CGVS I, p. 21). U was immers nooit politiek actief (CGVS I, p. 9). Buiten uw deelname aan de festiviteiten van Fatah, beperkte uw activiteiten zich tot het voorbereiden en het bedelen van voedselhulp (CGVS I, p. 9). Het tart alle logica dat Hamas u, gelet op uw profiel, herhaaldelijk aan een dermate zware straf zou onderwerpen.

Eens zo opmerkelijk is de vaststelling dat u als enige van uw 'groep' van Fatah ernstige problemen zou hebben gekend met Hamas. U verklaarde namelijk dat u samen met negen andere personen voedselpakketten klaarmaakte en vervolgens uitdeelde aan ongeveer 45 families (CGVS I, p. 9 en CGVS II, p. 10-11). Dit alles gebeurde onder leiding van S. K. (...) (CGVS I, p.9 en CGVS II, p. 15, 16). U volgde net zoals de andere personen in uw groep zijn instructies op (CGVS I, p. 9 en CGVS II, p. 15, 16). Daar u samen met andere collega's de voedselpakketten klaarmaakte en uitdeelde (CGVS II, p. 10, 11), en u tijdens een van uw arrestaties de namen van uw collega's gaf aan Hamas (CGVS II, p. 12, 14-15), kan worden verwacht dat zij naar aanleiding van hun activiteiten voor Hamas gelijkaardige

problemen zouden hebben gekend met Hamas als u. Blijkt echter dat dit niet het geval was (CGVS II, p. 19). Volgens uw verklaringen werden slechts twee van de overige leden van uw groep benaderd door Hamas. Er werd hen ‘aangeraden’ om niet meer te werken en thuis te blijven, anders zouden ze iets slecht zien (CGVS II, p. 19). Dat slechts twee van uw collega’s van Fatah werden benaderd door Hamas en dat zij bovendien louter een mondelinge waarschuwing kregen, terwijl u volgens uw verklaringen herhaaldelijk gearresteerd en zelfs gemarteld werd omwille van uw activiteiten voor Fatah, valt wederom niet te begrijpen.”

Verzoeker wijst er in het eerste middel op dat hij enerzijds al het langste samenwerkte met Fatah en anderzijds de persoon was die bevelen kreeg van S. K. en deze bevelen moest doorgeven aan de andere leden en het werk moest verdelen. Hij dicht zichzelf dan ook een “*belangrijke leiderspositie*” toe binnen de organisatie, waardoor hij in het bijzonder door Hamas werd geviseerd. Hij beperkt zich echter tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Tijdens de twee persoonlijke onderhoudsbezoeken die hij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft gehad, heeft hij op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van zijn “*belangrijke leiderspositie*” binnen Fatah. Zelfs zo zou worden aangenomen dat verzoeker de bevelen kreeg van S. K. en deze doorgaf aan de overige leden, dan nog wordt niet ingezien hoe dit bij Hamas, die hem tot 2015 ongemoeid lieten, aan het licht is gekomen. Evenmin wordt ingezien waarom verzoeker in dat geval dermate hard wordt aangepakt en S. K. niet. Zijn betoog als zou hij binnen de organisatie een “*belangrijke leiderspositie*” hebben, valt overigens moeilijk te rijmen met zijn eerdere betoog in het eerste middel dat hij enkel humanitaire hulp aanbood en regelmatig kritiek uitte op Hamas.

Ten slotte wijst de adjunct-commissaris-generaal er in de bestreden beslissing nog terecht op dat de verklaringen van verzoeker over zijn ondergedoken bestaan gerelativeerd moeten worden, en dit op grond van de volgende overwegingen:

“Ten eerste dient namelijk vastgesteld te worden dat u zich zogenaamd schuilhield bij uw zus W. (...) in al Remal (CGVS I, p. 5, 13 en CGVS II, p. 9, 16), hetgeen bezwaarlijk als een veilige alternatieve verblijfplaats kan worden beschouwd. Het is immers geenszins ondenkbaar dat Hamas de woonplaats van uw naaste familieleden snel zou kunnen te weten komen. Dat u aldus de keuze maakte “onder te duiken” bij uw zus in combinatie met de vaststelling dat Hamas, behalve bij uw thuis, blijkbaar nergens anders naar u kwam zoeken, doet bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts dient hieromtrent vastgesteld te worden dat u er niet in bent geslaagd coherente verklaringen af te leggen over de periode dat u zich zogenaamd schuilhield. In eerste instantie verklaarde u namelijk dat u sinds 5 à 8 jaar geleden ‘sommige periodes’ naar uw zus in al Remal begon te gaan om er onder te duiken (CGVS I, p. 5). Vervolgens verklaarde u dat u sinds 7 à 8 jaar de meeste tijd bij uw zus verbleef (CGVS I, p. 5). U tenslotte andermaal gevraagd vanaf welk jaar u dan bij uw zus ging onderduiken, gaf u aan dat dit sinds 2015 à 2016 het geval was (CGVS I, p. 5). Tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS gaf u dan weer aan dat u zich slechts de laatste twee maanden voor uw vertrek uit Gaza schuil hield bij uw zus (CGVS II, p. 9). De vaststelling dat u zelfs niet bij benadering kan zeggen vanaf wanneer u bij uw zus ging onderduiken – de ene keer zegt u 8 jaar geleden, de andere keer geeft u aan dat dit sinds 2 maanden voor uw vertrek uit Gaza het geval was – ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Van iemand die zijn land van herkomst moest verlaten omwille van een persoonlijke vrees kan namelijk worden verwacht dat hij op zijn minst een duidelijk chronologisch overzicht kan geven van zijn verblijfplaatsen voor zijn vertrek.

Uw verklaringen dat u zich sinds 2015/2016 schuilhield bij uw zus (CGVS I, p.5) wordt bijkomend ondermijnd door de vaststelling dat u tot twee maanden voor uw vertrek uit Gaza nog zeer regelmatig in uw woning in al Daraj verbleef (CGVS I, p. 5 en CGVS II, p. 11). U doet uitschijnen dat u binnen bleef wanneer u in al Daraj was (CGVS I, p. 5). Dit kan echter evenmin overtuigen, daar u tot kort voor uw vertrek uit Gaza als aankoopvertegenwoordiger werkte voor het bedrijf K. (...) in Tal al Hawa (CGVS I, p. 7 en CGVS II, p. 9). Tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS verklaarde u dat u tot de dag voor uw vertrek werkzaam was in voornoemd bedrijf (CGVS I, p. 7). Tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS gaf u dan weer aan dat uw loon tot de laatste dag voor uw vertrek werd uitbetaald, maar dat u de laatste twee maanden enkel in geval van dringende nood ging werken (CGVS II, p. 9). U verklaarde voorts dat u 10 à 15 dagen voor uw vertrek uit Gaza de laatste keer ging werken (CGVS II, p. 9). Wat er ook van zij, De vaststelling dat u zich klaarblijkelijk tot 2 maanden voor uw vertrek uit de Gazastrook dagelijks verplaatste naar uw werk in Tal al Hawa en dit zelfs tijdens de laatste twee maanden van uw verblijf in Gaza af en toe bleef doen, doet wederom afbreuk aan uw claim dat u de laatste periode voor uw vertrek uit Gaza, laat staan de laatste jaren van uw verblijf in Gaza, een ondergedoken bestaan leidde omdat u persoonlijk geviseerd werd door Hamas.”

Waar verzoeker in het eerste middel laat gelden dat de adjunct-commissaris-generaal geen rekening hield met het feit dat Hamas vrouwen met rust laat en enkel bij mannen gaat kijken, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hij lijkt hiermee te suggereren dat hij – en bij uitbreiding iedereen die door Hamas wordt vervolgd – een intern vestigingsalternatief heeft bij een vrouwelijk familielid. Door tevens te stellen dat hij zich niet volledig verstopte en dat hij zich bij elke oproeping ging aanmelden bij Hamas, doet hij verder afbreuk aan de geloofwaardigheid of toch minstens de ernst van zijn problemen met Hamas.

Waar verzoeker in het eerste middel verduidelijkt dat hij sinds 2015 naar zijn zus ging, maar pas de laatste twee maanden voor zijn vertrek uit Gaza permanent bij zijn zus verbleef, slaagt hij er niet in de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te weerleggen. Verzoeker verklaarde op het CGVS immers duidelijk dat hij sinds vijf à acht jaar geleden naar zijn zus begon te gaan om onder te duiken en dat hij sinds 7-8 jaar geleden bij zijn zus verbleef, maar af en toe zijn gezin in zijn huis ging bezoeken (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 14, notities van het persoonlijk onderhoud van 14 december 2018, p. 5), wat met zijn verduidelijking in het verzoekschrift volledig in strijd is.

Waar verzoeker in het eerste middel nog benadrukt dat hij niet dagelijks naar zijn werk ging, doch enkel in geval van uiterste noodzakelijkheid, wijst de Raad erop dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat dit enkel geldt voor de laatste maanden voor zijn vertrek (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud van 3 juli 2019, p. 9). Verzoeker weerlegt met zijn betoog dan ook geenszins de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij zich klaarblijkelijk tot twee maanden voor zijn vertrek uit de Gazastrook dagelijks verplaatste naar zijn werk in Tal al Hawa en dit zelfs tijdens de laatste twee maanden van zijn verblijf in Gaza af en toe bleef doen, afbreuk doet aan zijn claim dat hij de laatste periode voor zijn vertrek uit Gaza, laat staan de laatste jaren van zijn verblijf in Gaza, een ondergedoken bestaan leidde omdat hij persoonlijk gevisieerd werd door Hamas. Dat hij werkte op een andere plaats dan waar hij problemen had, verandert hier niets aan.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 23, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. Deze hebben voornamelijk betrekking op uw identiteit, uw herkomst, uw opleiding, uw reisweg, uw huwelijk en de identiteit van uw echtgenote en kinderen, maar zeggen verder niets over uw voorgehouden problemen in Gaza. De medische attesten die u voorlegt stellen louter dat u littekens heeft op uw lichaam, maar geven verder geen uitsluitsel over het moment noch de context waarin u voornoemde verwondingen opliep.

Het document dat op 8 augustus 2018 werd opgesteld door Fatah staft louter uw verklaring dat u betrokken was met Fatah. Het document maakt verder echter geen melding van de specifieke activiteiten die u verrichtte voor Fatah, noch van de zogenaamde problemen die u zou hebben gekend met Hamas omwille van uw activiteiten voor Fatah. Indien u daadwerkelijk ernstige problemen zou hebben gekend omwille van uw activiteiten voor Fatah mag toch worden verwacht dat de organisatie zelf u zou voorzien van enig bewijsstuk om deze problemen te staven.

Ten slotte legt u convocatiebrieven van Hamas neer ter attentie van u en uw drie oudste zonen. Met betrekking tot deze oproepingsbrieven dient ten slotte te worden opgemerkt dat deze geen bewijswaarde hebben vermits ze niet gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Documenten hebben immers pas enige bewijswaarde wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is. Bovendien wordt nergens in deze brief verwezen naar uw specifieke problemen met Hamas. De reden waarom u werd opgeroepen wordt nergens vermeld, waardoor deze oproepingsbrieven evenmin kunnen dienen als bewijs van de door u aangehaalde problemen met Hamas."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met Hamas voor zijn vertrek uit Gaza niet aannemelijk maakt. Aangezien aan verzoekers problemen geen geloof wordt gehecht, kan evenmin geloof worden gehecht aan diens bewering dat zijn drie oudste zonen na zijn vertrek uit Gaza problemen kenden met Hamas naar aanleiding van zijn problemen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met Hamas of al Qassam niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëliisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëliische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de *goodwill* van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren in de regio (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

In het tweede middel van het verzoekschrift stelt verzoeker dat er sprake is van een voortdurende toestand van geweld in Gaza die leidt tot systematische en voortdurende schendingen van fundamentele mensenrechten, zodat er een ernstige aantasting is van de menselijke waardigheid en een onmenselijke en vernederende behandeling ten aanzien van de burgers in Gaza.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie

beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Noch de commissaris-generaal, noch de Raad betwist of ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza, maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "*Operatie Beschermd Rand*" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers situatie dient te worden beoordeeld volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker moet bijgevolg aantonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Te dezen blijkt uit verzoekers verklaringen echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

"Zo geeft u aan dat de woning waar uw echtgenote en uw kinderen tot op heden verblijven uw eigendom is (CGVS II, p. 3). Daar de woning een erfenis is van uw vader is, betaalde u 2000 dollar aan uw zus W. (...) en 5000 dollar aan uw broer T. (...) (CGVS II, p. 5). Samen met uw broer Al. (...), die op de eerste verdieping in hetzelfde gebouw woont, betaalde u 11.000 dollar aan uw halfbroers en halfzussen (CGVS II, p. 4-5). Voornoemde toont aan dat u over een zekere financiële draagkracht beschikt. Uit uw verklaringen blijkt dat voorts dat uw woning naar behoren is. Het betreft namelijk een woning met een living, 2 ruime slaapkamers (4x4,5m en 3x3,5m), een keuken, badkamer en inkomhal (CGVS II, p. 4).

De muren en dak zijn van beton (CGVS II, p. 4). Wat betreft de toegang tot water en elektriciteit in uw woning, verwijst u naar de algemene omstandigheden in de Gazastrook. Evenwel blijkt uit uw verklaringen dat uw familie over de nodige middelen beschikt om het tekort aan water en elektriciteit op te vangen. Zo is uw familie tot op heden in het bezit van een generator (CGVS II, p. 6) en kocht u in een verleden een watertank aan (CGVS II, p. 6).

Voorts gaf u aan dat uw zoon Ah. (...) in 2018 afstudeerde als ingenieur aan de Palestijnse islamitische universiteit (CGVS II, p. 6). Ook uw zoon H. (...) studeert voor ingenieur. Het inschrijvingsgeld voor beiden bedroeg/bedraagt ongeveer 400 Jordaanse dinar per semester (CGVS II, p. 7). Wanneer u zelf niet over de nodige middelen beschikte om het inschrijvingsgeld van uw zonen op tijd te betalen, leende u geld van uw broer T. (...) (CGVS II, p. 7), hetgeen getuigt van een familiale bereidheid om financiële steun te bieden.

Uw verklaring dat u voor uw reis van Turkije naar België 5000 euro betaalde en dit met uw eigen spaargeld kon financieren, toont wederom aan dat u over een zekere financiële marge beschikt (CGVS II, p. 20).

Bovendien verklaarde u uitdrukkelijk dat de financiële situatie van u en uw familie 'goed' is (CGVS II, p. 8). U geeft aan dat uw echtgenote tot op heden een maandelijks uitkering ontvangt van Fatah en dat Fatah goed voor uw familie zorgt en tot op heden alle kosten betaalt (CGVS II, p. 8). Tot slot werd u gevraagd of er medische problemen zijn in uw familie. U geeft aan van niet (CGVS II, p. 8).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen."

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting, dit te meer gelet op zijn profiel evenals het profiel van zijn familie. Bijgevolg kan verzoeker niet volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. Waar verzoeker in het derde middel benadrukt dat zijn financiële situatie voor zijn vertrek uit de Gazastrook inderdaad als 'behoorlijk' beschreven kon worden, doch dat dit op heden helemaal het geval niet meer is, nu zijn familie niet langer eten krijgt van Fatah, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Voorts maakte verzoeker zijn problemen met Hamas omwille van zijn lidmaatschap bij en zijn activiteiten voor Fatah niet aannemelijk, zodat hij thans niet dienstig kan aanvoeren dat hij omwille van het risico om vermoord te worden niet meer terug aan de slag zou kunnen bij Fatah. Waar verzoeker nog laat gelden dat iemand anders op dit moment zijn functie uitoefent, beperkt hij zich opnieuw tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – waarom verzoeker niet in staat zou zijn in Gaza een andere functie op te nemen. Hoe dan ook betwist verzoeker niet dat hij in Gaza een behoorlijke woning in eigendom heeft en dat hij over een familie beschikt die bereid is om financieel steun te bieden. Voor het overige beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift louter tot het verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza en het stellen dat de omstandigheden waarin zijn familie heden leeft in de Gazastrook onmogelijk als 'behoorlijk' gedefinieerd kunnen worden. Met een dergelijk summier en algemeen betoog brengt hij evenwel geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in Gaza een

reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekers betoog in zijn aanvullende nota van 14 april 2020 over het risico dat hij zou lopen op besmetting door het “*Coronavirus in Gaza*” en over het gebrek aan toegang tot voldoende gezondheidszorg na een dergelijke besmetting louter hypothetisch is.

Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*” van 9 september 2019, die verwerende partij bij haar aanvullende nota voegt, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker beschikt over een originele identiteitskaart (adm. doss., stuk 20, map met ‘documenten’, nr. 1), zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus “*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*” van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk, 2 getiteld “*Situation sécuritaire dans le Sinai Nord*”) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia’s uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Voorts is er in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds geïmproviseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost te Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is bijgevolg mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week open (van zondag tot en met donderdag). De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van *Egyptair*. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het

agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met *Egyptair*. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het ganse jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat *supra*, onder punt 2.3.3., werd uiteengezet, blijkt immers dat hij zijn persoonlijke problemen met Hamas of al Qassam niet aannemelijk heeft gemaakt. Er kan dan ook redelijkerwijs van worden uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Gaza zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, wat een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet in de risico-analyse rekening houdt met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*" van 7 juni 2019, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, en de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 6 maart 2020, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert, blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur teneinde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "*Operatie Beschermd Rand*" startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Zo lanceerde Hamas op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 "*per vergissing*" vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het Palestinian Centre for Human Rights (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren een doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, waaronder 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart 2019 met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als

verginging bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn luchteenheid. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de *“deal van de eeuw”* door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van *“de Grote Mars van de Terugkeer”*. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëliësch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëliësch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van *“de Grote Mars van de Terugkeer”*. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode

Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1.125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigde het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als “*relatief hoog*”, hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van “*de Grote Mars van de Terugkeer*”. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van “*de Grote Mars van de Terugkeer*”. OCHA registreerde sinds het begin van de demonstraties in maart 2018 in totaal 212 Palestijnse slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“*zone-tampon*”), waar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren en vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*” van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat er actueel geen sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire, doch tevens burgerlijke doelwitten worden gevisieerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat er in Gaza actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van verwerende partij, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Ook de verwijzing naar rechtspraak van de Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad wijst erop dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Uit de door verzoeker in zijn aanvullende nota van 14 april 2020 aangehaalde informatie blijkt ten slotte dat de hierboven uiteengezette situatie actueel weinig veranderd is en zich dus ook recent voortzet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COUTTEEL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COUTTEEL

D. DE BRUYN